

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 725

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

24 agost 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

El neutralisme en la vida pública

Una de les manifestacions laïcistes més tingudes en consideració i a la vegada més funestes dels temps actuals és la de considerar que en la vida pública (política i administrativa, segons la vella divisió) ha d'imperar el neutralisme precisament en aquelles matèries que són de major transcendència per a la vida de l'home: les matèries religioses.

Sentireu dir freqüentment que es fa precís isolar la religió de la política, com si els pobles en conjunt i com a tals pobles no haguessin de retre el corresponent tribut d'adoració i lloança al Creador; i, sense arribar a l'afirmació doctrinal que la religió és afer merament privat, veureu com són molts els que avui propugnen aquesta posició i fins la mostren com un dels postulats de la vida actual dels pobles civilitzats. Les lluites religioses són cosa d'altre temps, diuen; i així és com es fa cap al neutralisme en tots els aspectes de la vida humana.

En pedagogia, per exemple, s'afirma que la funció de l'ensenyança és merament tècnica i que laïcitzant-la, implantant la coeducació, etc., no s'ataca per res la religió. Com si la religió no constituís la base de tota educació i de la formació espiritual dels homes!

En política, sota el pretext d'evitar lluites en el poble, es sosté que una cosa és la religió i una altra ben distinta la política, pretenent així deixar de banda la primera, com si els seus dictats i la moral que sosté no tinguessin res a veure amb la governació dels pobles. I quan invoquen la veritable doctrina no manquen catòlics (?) que us fan avinent que la religió no és cosa de partit i que precisament per a respectar-la bé cal deixar-la de banda en la lluita política.

D'ací es va directament, és clar, al neutralisme religiós en matèria política, que, dissortadament, ja veiem el resultat que ens dona!

En matèries socials, fins els sindicalistes es vanen de respectar la religió (més d'un text de programes de la C. N. T. podriem adduir a casa nostra mateix en aquest sentit), però a condició que la religió no els entrebanqui i que els deixi les mans lliures per arribar fins a l'atemptat personal si convé a les seves tortuoses finalitats.

Per aquest camí arribaríem a fer de la religió un problema estrictament individual, isolat del conjunt social, i arribaríem a convertir-la en un fet de la consciència de cadascú, sense altra transcendència en la vida social ni política dels pobles. ¿Hi ha cap catòlic que pugui defensar seriosament una posició semblant, en estricta oposició a l'Evangeli i, per no citar altres documents autoritzats, al Syllabus de S. S. Pius IX?

El naturalisme que arreu es respira avui ha arribat a infectar la consciència de molts catòlics; i el neutralisme és el vehicle que els ha portat fins a aquesta posició. I quan hi ha algú que pretén separar-los d'ella surten entonant l'himne del respecte a la santedat de la religió que, de tan santa i de tan delicada, segons ells, no es pot moure d'una zona estricta de consciència individual i d'una posició d'abstenció en tots els negocis de la vida, i ha de reduir el seu paper a la vida privada i a la vida de família, i encara no l'admeten sempre en aquesta.

L'Església i les autoritats eclesiàstiques han parlat prou clar en aquest punt perquè nosaltres hàgim de dir el que procedeix. Només hem volgut referir-nos avui a certes posicions de defensa religiosa que, enlloc de produir aquesta defensa, procuren occir la religió i fer-la desaparèixer de la vida política i de la governació dels pobles, i així resulten doblement perilloses. ¿Hi haurà cap catòlic que, examinant el problema seriosament, es deixi portar cap a aquestes falses posicions?

L'embriac

PER JORDI ARNAU

IV i darrer

El gos perdut

Quan no hi ha res que trenqui la monotonia d'una vida de treball, els anys passen que un no se n'adona. Vint, un darrera l'altre, han anat desfilant en la vida de la Marineta d'ençà que es va casar, i aquella petita Maria d'enteniment esgarriat, si sabés comptar els anys de la seva vida, en comptaria dinou. Alta, feta i bonica, faria goig a qualsevol minyó si no fos aquella mirada pertorbada i fosca que delata el seu estat mental. Aquest, però, està estacionat. El mal no ha progressat. La noia fa les feines senzilles de casa, escombra, endreça i cus a estones no massa llargues, fins que els ulls se li claven finestra enllà i allargant les mans, com per parar un cop o per allunyar un perill, surt amb la seva monomania:

— Mare, miri'l, l'he vist, l'he vist. Em fa ganyotes.

La mare la sap aquietar. L'abraça, li tapa els ulls amb les mans i li fa per resposta:

— Veus? Ja ha fugit, i ara ja no el veuràs mai més.

Llavors passa una estona conversant tota sola dels ocells de l'eixida, que es mengen el gra, de les rates de les golfes, que es mengen les nous i de les formigues de l'armari que es mengen el pa. Després, res. Tot li ha passat i sembla una noia normal. Mai no li dona per posar-se furiosa ni per atemptar contra la seva vida. Això li ha permès conviure tots aquests anys amb la seva mare, fent innecessària la seva reclusió. Cal dir que la Marineta s'ha avesat a suportar aquesta desgràcia i per res del món no es desfaria de la companyia de la filla, podent-la tenir a casa sense perill. La mateixa senyora Rita se l'emporta algunes temporades a casa seva, i fins sembla que amb el canvi d'estada són més poc freqüents els seus accessos de bogeria els primers dies. Oh! Si no fos...! Sempre, sempre, la nostra felicitat va truncada per un si no fos... I, no obstant, és ben cert que mai la Marineta, ni de soltera, no hauria estat tan feliç com ara, si no fos la degradació de la Maria. Valgui dir que aquest *si no fos* no és pas una bagatella com un reuma a la cama o un ull de poll, és veritablement tota una tragèdia que solament fa suportable la conformitat cristiana barrejada amb l'amor maternal.

Ja hem dit que la senyora Rita passa llargues temporades amb la Marineta, no pas per destorbar-

la, sinó per ajudar-la i consolar-la. La caseta on viu la Marineta té un pati al costat de llevant, ombrejat per una parra que fins arriba a orlar la finestreta del pis. Allí s'estaven totes dues fent vora foradada a uns mocadors quan es va començar a sentir carrer amunt una cridòria de canalla. La senyora Rita tragué el cap per la porta i tornà amb aquesta impressió:

— Es veu que la canalla empaiten un gos i pels crits que se senten són més de quatre. Ja el deixaran ben guarnit.

Els crits s'anaven acostant i no solament els crits sinó també alguna pedra llançada de lluny rebotia pel carrer alçant polseguera.

No era un gos el perseguit; era un embriac.

Desgraciat! El carrer era estret per a ell, que anava fent tentines de paret a paret, ensopegant amb els palets que trobava. Si trobava alguna reixa, s'hi agafava fins que un roc el feria a l'esquena o a la cama i llavors es decidia a tirar avant entremig de les escomeses dels xicots que l'havien pres per fitó. Les portes de les cases es tancaven al seu pas. Vaja un estadant més poc agradable!

— Un embriac, Marineta; els xicots el cuiden matar; li badaran el cap.

— Faci'l entrar, senyora Rita.

Anava a dir: "Jo ja hi estic acostumada, a tractar amb gent així"; però s'ho va callar.

No calia pas que el fessin entrar, no. Així que l'embriac va veure un refugi obert, es va ficar a dintre i, ensopegant amb el marxapeu del portal, va caure estirat a l'entrada. La senyora Rita va tancar la porta darrera d'ell i treient el cap per una finestra va arribar a convèncer la multitud de xicots que allí s'aturaren que era molt mal fet això d'empaitar un embriac que si molt convé també podia ser un bon home. I una veu va replicar:

— Bé, no ens digui això, ara. Fa tres dies que roda per aquests voltants demanant caritat i tot s'ho gasta en vi i ahir va apallissar un noi al camp del Pau. Ja es mereix una bona tunda.

— D'això ja se'n cuidarà el batlle i no vosaltres. Apa! Tu mateix, vés a avisar-lo que aquí l'hem recollit. Té, bon minyó, aquí tens deu cèntims i no te'ls gastis amb vi ara que en saps les conseqüències.

Girem-nos a l'embriac. Anava vestit de parracs que totjust li tapaven la carn. De roba blanca interior, ni rastre. Les espadenyas no eren tals; no passaven d'espadenyots recollits en un munt d'escombraries. Tot el que se li veia del cos era rostit

eregumil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

del sol de molts anys d'anar pel món. La cara era ben arrugada i seca com una escorça, i quedava tancada dins d'un marc de pèl anàrquic format per la barba grisa esbullada i el cabell gris del cap deixat a tall de bardissa. Allà on havia anat a posar el cap s'hi veia una taca de sang. Venia d'un trenc, potser de la caiguda, potser d'un roc de punteria afinada. No se sap.

La senyora Rita va ser amatent a tapar-li la cara. La Marineta li va posar un encoixinat de serradures a sota el cap. Mentrestant, el pit de l'embriac s'inflava i desinflava com una ona de mala mar i en passar l'aire per la gorja, tant a l'entrada com a la sortida, se sentia un ronc com de canonada plena d'escata. La Maria estava tremolosa, asseguda a una cadira, com pressentint que li havia d'agafar alguna cosa.

— Maria; porta un gerro d'aigua freda i m'ajudaràs a rentar el cap d'aquest desgraciat. Potser la fredor li retornarà els sentits.

— Mare, mare; guaitau-se'l. Jo el veig... jo el veig... i no s'amaga. Fujo, fujo... — I corrent es va a tancar a la seva cambra.

La Marineta porta el gerro i el rentamans, i amb l'esponja li mulla el cap i la cara i la barba. Els pèls amb l'aigua s'aplanen, la brutícia que tapava la cara desapareix, la fesomia es fa visible, els ulls s'obren i guaiten...

— Déu meu, senyora Rita, és Genís, el meu marit! Verge Santa del Roser, empareu-me!

L'embriac esbatana els ulls i no diu paraula. La Marineta s'és revinguda i ja sap el que ha de fer. A la calaixera encara hi ha una muda de roba blanca. El renta de cap a peus i el vesteix amb roba interior. Llença els parracs a un recó.

— ¿Què penses fer, Marineta?

— Complir el meu deure fins a la fi i retornar bé per mal. És un dia que l'he somniat moltes vegades i faré tot allò que he somniat. Esperarem que es pugui valer i el portarem al llit. Nosaltres no podríem. Per altra banda, no vull testimonis.

Passaren com a vint minuts.

L'embriac mogué els braços i provà de parlar. Tot just es feia entendre.

— Jo sóc un gos perdut... mateu-lo, mateu-lo.

— Tu ets a casa teva, Genís. Déu t'ha portat aquí. Jo sóc la teva Marineta i no et mouràs del meu costat.

— Jo sóc una bèstia... ara i abans... deixa'm fugir.

— Alça't; però fugir, no. Així. Tu estàs malalt i si t'hi ajudes et pujarem al llit. És tou i net.

L'embriac guaitava com qui no entén. I tot seguit prenent la mà de la Marineta hi va posar els llavis dient:

— No és cap petó; Déu me'n guard. Sóc un gos que llepo la mà de la mestressa.

Una estona de no dir paraula. El Genís es repenja al braç de la Marineta i tots dos pugen les escales de graó en graó, entren a la cambra i Genís s'ajeu al llit. Aquella fatiga de l'embriaguesa li ha passat; però té els ulls encesos i les mans bullents de febre. Mitja hora més tard arriba el metge. El malalt fa dies que arrossega una broncopneumònia. L'alcohol l'aguantava. Encara vol provar de dar-li una mica de rom. Li acosta la copa als llavis. D'un cop de mà l'aboca al llit, dient:

— Mai més; mai més... al llit tou, no... por-

teu-me a morir a una barraca... com un gos. Marineta! I la Maria, ¿on és?

La Marineta surt i torna amb la Maria.

— Maria; el teu pare s'havia perdut i ara l'hem trobat. Besa'l!

— Mare... mare... ¿què veig?... és ell... és ell... em fa ganyotes i no fuig. Jo sí que fujo...

I fuig a tancar-se altra vegada.

— Ja ho veus; pobreta... és bogeta. D'ençà dels cinc anys.

— Bogeta... bogeta... Jo sóc el botxí... em moro... porteu-me a morir al rieral... com una bèstia.

— Genís! Déu t'ha portat ací i ell sap el que fa. El metge diu que estàs malalt i el senyor Rector està avisat per venir-te a veure. Jo estic contenta que hakis tornat. ¿I tu no estàs content d'haver-me trobat?

— Jo et feia a la casa pairal. No t'hi sabia, aquí.

— Per això dic que Déu t'hi ha portat. No sortiràs d'aquí. Jo no et deixaré marxar.

El senyor Rector va arribar i Genís es va confessar. Els gemecs se sentien per tota la casa i gairebé la confessió també.

— Senyor Rector; jo sóc el botxí, jo he portat totes les desgràcies. La Marineta treta de casa seva per culpa meua, la Maria boja... Déu meu... boja... Aquesta és l'herència de l'embriac. Jo no havia de tornar, jo no vol'a tornar. Déu me'n guard d'haver entrat a casa la Marineta a destorbar la seva pau. Senyor Rector; perdoneu-me en nom de Déu si és que tinc perdó. La Marineta m'ha fet de mare... Bon Déu! empareu-la i a la meua filleta Maria... la boja... M'ofego... m'ofego...

L'absolució va ser dibuixada per la mà del sacerdot, i una glopada de sang va posar fi a la vida de l'embriac. La senyora Rita abraça la Marineta i li diu:

— Marineta; resem un parenostre pel teu marit... Avui som d'ssabte, vigília de la Mare de Déu del Roser, la que ha dut el teu marit a casa teva i d'aquí se l'ha emportat al cel. La que t'ha donat força per complir una obligació ben espinosa.

Aquest número ha passat per la censura

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

Aiguana (d'azahar) i totes les altres aigües florals, aigües de co'ònia, violeta, quina (de riquissims perfums). Essències i extractes de flors, plantes, fruites, etc. Lloci de PLAN-TES DEL BOSCH (fortificant vegetal del cabell)

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

Pa

PER R. RUCABADO

"Je leur fais du pain"

Louis Veuillot (sonet *Le semeur*)

Quan als obrers d'una fàbrica els donen la dolorosa nova del comiat, encara que sigui temporal, es pot veure quin és el valor de totes les reformes i millores socials i de tots els drets i defenses que en el terreny legal o de la iniciativa privada així com en el terreny sindical aquells obrers haguessin assolit. Tot s'enfonsa com un castell de cartes davant de la tràgica sentència: no hi ha feina. No hi ha obrer que no us regalés tots els drets i totes les lleis socials i totes les millores, avantatges i reformes, a canvi d'una cosa que té per ell més preu que totes les altres, el pa de la setmana. Aquell que assegurí el pa dels obrers serà el seu millor i més veritable protector i amic. Tant és així, que ja recordareu el cas que vaig explicar d'un patró industrial, que era bastant posseït de l'esperit de l'escola liberal i que ben poca inclinació sentia per reformes socials, però en l'enterrament del qual els seus obrers van acudir espontàniament en massa, sinceríssimament fou plorat en les llars obreres, i les dones de la fàbrica llançaren grapats de flors en tota la cursa del seguici en senyal de gratitud. Perquè aquella fàbrica havia proporcionat treball continu durant moltíssims anys i no conegué crisis quan tantes altres hagueren de plegar o de reduir considerablement la feina.

És que al costat de la sociologia que es preocupa de les condicions del treball, salaris, horaris, pensions, i altres tantes institucions protectores, hi ha una altra sociologia que algú ha batejat de *sociologia fonamental*, que es preocupa abans que tot, de ço que els obrers estimen més que tota altra cosa: el pa. Jo m'arreglero entre aquests, i tota l'obra de la meua vida va encaminada a aquesta defensa primordial, el pa abans que tota altra millora o reforma, el pa abans que tot altre dret, després del dret de Déu. Per això, dins de la mesura de les meves forces petitíssimes, m'apresto a desembarassar el camp ideològic de certes doctrines i pràctiques que atempten directament al pa dels obrers, i combat amb tot el braó la immoralitat que és i ha estat sempre generadora de misèria, perquè els vicis amenacen i destrueixen el pa del viciós i el pa de les víctimes, que molt sovint són terceres persones, obrers als quals la disbauxa d'altri llança a la fam, sense que per part d'ells hi hagi culpa.

Per això, tant com demano per mi el pa a la Providència Divina, i el demano per tots aquells que jo estimo, voldria que tothom l'hi demanés, perquè Déu és el pare de tots, i Jesucrist ens ha ensenyat a demanar-lo. A demanar-lo del cel encara que el tinguem a les mans, perquè tenint-lo i tot a les mans, si Déu no ho vol no ens arribarà a la boca per menjar-lo. Voldria comunicar a tothom aquest sentiment de la inseguretat del pa i de la seguretat de la Providència. Voldria fer sentir a tothom aquesta noció viva de la feblesa de les forces humanes, de la pobresa essencial de la humanitat, aquest sentiment que han de tenir els rics i els pobres, els qui treballen tant com els que no treballen.

La sensació del pa que penja d'un fil cal percebre-la àdhuc en mig de la major prosperitat, perquè no hi ha prosperitat que no es pugui abolir en un instant i liquidar-se en pocs dies. Jo això ho veig claríssim i seria l'home més feliç del món si pogués o sabés exterioritzar i trametre clarament el meu pensar i sentir en aquesta fonamental matèria. Cal guanyar el pa amb el suor del front, perquè és el manament diví i el treball és segons altíssima doctrina una obligació, una expiació i un mèrit. Però la base del treball i alhora la finalitat última és l'obediència i l'adhesió a Déu, i, per tant, és inseparable de l'oració. Sense l'oració prèvia, ni treball es pot trobar per a exercir-lo, i sense l'oració constant el treball no dona el fruit que n'esperem, i Déu ens lliuri del càstig terrible que és el treball debades. El fruit del treball és el pa, però aquesta eficàcia és externa al treball mateix. Ve de Déu, com ve de Déu la vida i la generació. Solament Déu és verament a dins del treball, com solament Déu és verament a dins de la generació i de la vida. Solament Déu és dins de la llavor, i Déu és el senyor de les eficàcies. El pagès sembla, però si Déu no beneeix el camp la llavor serà eixorca. El pescador (l'Evangeli ho documenta) tira les xarxes i espera, i res no agafarà si Déu no guia cap a l'art les moles del peix. En les indústries mecàniques solament Déu sap els secrets infinits dels motors i les màquines i les calderes i l'electricitat. El domini de Déu és tan més extens i més profund com és més complicada i més difícil l'esfera de l'avenç mecànic i químic. En el capítol de la producció, circulació i distribució, solament Déu sap els secrets del consum i solament Déu juga amb el futur a cartes vistes. En l'esfera del crèdit, esfera imponderable, Déu, que és l'Imponderable per excel·lència, per quan és esperit puríssim i l'amo directe de tots els imponderables, és Jutge i Àrbitre i Vident absolutíssim.

¿Com és possible parlar de treball i de pa, sense mirar a Déu, amo absolut de les llavors i de la terra i dels sucus de la terra? Déu és l'amo dels camps i de les pluges, amo de les mars i dels camins i de les aigües de terra sobre les quals es reserva el domini eminent. Les catàstrofes (penseu en aquesta d'Ovara a Ligúria) són l'índex de la insuficiència del coneixement humà, i el segell de la sobirania divina damunt de tota obra humana, damunt de la natura i de la vida i la mort, damunt de l'esdevenidor. No és possible parlar de treball i de pa sense mirar el cel que és l'ull de Déu sobre tota cosa terrenal i humana present i futura.

Dins d'aquesta sociologia fonamental que tremola pel pa com a bé primordial i estimadíssim, i tant més estimat com més precari hom el veu i hom el sap, cada mos de pa, àdhuc guanyat, àdhuc afanyat amb el suor del front, mereix i exigeix una acció de gràcies. Perquè si la suor ha estat fèrtil és mercès a Déu, senyor de la fertilitat. I si el pa és comestible i sanitos, és, mercès a Déu, senyor del blat i senyor de la salut. Per això la nostra gent antiga venerava el pa, i quan en queia un tros a terra el besaven, en reverència a Déu, com si fos cosa sagrada i donatiu diví, talment com el manà, i és costum piados vivent encara en moltes famílies cristianes anomenar "el pa, que Déu n'hi do", "el pa, que Déu ens dó". Això es deia i es diu en senyal d'acatament a la Providència, en tri-

but d'homenatge a l'Amo del pa, a l'Amo del treball i de tota la vida.

Per això jo entenc que aquest sentit religiós del treball i aquesta accepció religiosa del pa, són els únics sentiments que poden fer possible el restabliment de la justícia i de la pau en el món del treball. Els actuals terribles conflictes i revolucions socials són el resultat d'haverse perdut a tot arreu, en els patrons i en els obrers, la noció religiosa del treball. Aquesta noció implica la fe activa de Déu, qui ens hi obliga i que a la vegada ens en regala el fruit. Implica la fe en la providència, que inspira confiança en el seu amor paternal, però exigeix també obediència a les seves lleis i a la seva moral.

Aquella demanda que sovint fa CATALUNYA SOCIAL amb entrefilet als seus lectors: "*¿Què fas, catòlic, enfront del problema dels obrers sense feina?*", jo gosaria, per part meua contestar-la donant el següent compte:

Primer. Predico la fe activa en la Providència. Aquesta fe no consisteix a refiar-se d'una protecció divina que hom no s'ha guanyat ni ha merescut, sinó a guanyar-se abans que el pa, la gràcia de Déu, en ales de la qual baixará el pa del cel, perquè Déu té poder per a fer-lo dur als qui en ell creuen, pel bec d'una àliga o d'un corb. D'una manera preferent els qui creuen amb fervorosa fe, consideren que el guanyar-se la vida no és més que un fragment de la gran operació cristiana expressament comandada per l'Evangeli, operació que es pot anomenar així: *guanyar-se la vida eterna*. En lèxic pròpiament evangèlic, cercar primer el regne de Déu i la seva justícia, és a dir: pensar abans que en el treball i en el pa del cos, en el treball i pa de l'esperit, la fe i l'oració, condició prèvia perquè Déu mateix ens posi el pa a la taula, segons compromís que Jesucrist solemnement ha contret en nom d'Ell i del Pare.

En altres termes, això vol dir compliment estricte i previ de les lleis de Crist i exercici actiu de la caritat, condició *sine qua non*, de la reciprocitat divina. Aquesta fe activa en la Providència i obediència simultània a les seves lleis, no pot ésser una simple confessió superficial i externa. El qui és patró ha de considerar-se ministre de la Providència per als obrers que en certa manera li són fills (cap literatura no aconseguirà enderrocar la funció patriarcal del patró, que és d'estructura paternal, diguin el que vulguin els retòrics de la sociologia) i ha de tremolar que no es perdi per culpa seva el pa de tants. El qui és obrer ha de veure en el patró el ministre mateix de la Providència, i per interès propi i dels seus companys de treball ha de procurar tenir, mitjançant el treball a consciència i mitjançant l'oració, la Providència favorable.

Collectivament, repeteixo ço que la setmana anterior exposava. Crec que no hi pot haver altre camí que el d'una petició colectiva a Déu per tal que faci renéixer a totes les nacions la pau i el crèdit

i reflorir el treball. A totes les nacions i a casa nostra. I que cadascú pregui pels seus, per la seva fàbrica, la seva població i la seva indústria. La causa del treball és un arcà, i ho demostrin els economistes amb les seves vanes i estèrils estadístiques. Sols Déu té la clau que obre els camins misteriosos del consum, que són els camins del treball i del pa. I no hi ha altra manera de demanar a Déu la clau, sinó pregant-li de genolls.

Segon. Combato i combatré aquesta blasfèmia contra el treball i contra el pa i la Providència que és *la vaga*. Blasfèmia contra el sentit religiós del treball i blasfèmia certa contra l'esperit de l'Evangeli. Baldament amb una insensatesa i una inconsciència que fan tremolar, hom prediqui i propagui les vagues a dins de la sociologia catòlica, jo em faig un deure, i el deure central de la meua vida, de foragitar aquesta jàberració social que consisteix a fer perdre el pa i el treball dels obrers que hom pretén defensar. Combatent la vaga per tal d'evitar les seves esgarrifoses, inhumanes i antisocials conseqüències, entenc pledejar activament la causa de la continuïtat del pa i del treball dels obrers. I no sols defenso el pa i el treball, sinó directament *la vida*, perquè tants cents i tants mils són els obrers que per causa de les vagues l'han perduda!

Tercer. Combato els vicis socials i la immoralitat en totes les esferes, i d'una especial manera en l'esfera patronal. Moltes més del que es pensa són les indústries que s'han enfonsat i cases que s'han perdut per culpa de la disbauxa i dissipació dels patrons. I per culpa també de l'absentisme, que és una mena d'immoralitat. Jamai no insístirem prou en aquest importantíssim aspecte. Els patrons deuen als obrers, molt més que salaris alts i que jornades curtes i altres reformes, *la funció del patronat*, que requereix atenció i obligació i lligam al treball tant com lligats hi estan els obrers mateixos. El treball del patró consisteix a *fer de patró*, i a assegurar per aquesta funció i per la seva fe activa en la Providència (i per la seva obediència a les lleis i a la moral que de la Providència dimanen) el pa continuat dels seus operaris.

Quart. Predico la consciència professional, el compliment del deure de cadascú dins el treball amb la màxima consciència, el màxim escrúpol, la màxima honestedat i el màxim rendiment, posant a Déu com a custodi i jutge d'aquesta consciència. "*Noies, les mans a la feina i el cor amb Déu*", tal com a les seves companyes de treball deia sempre la santa olivera filadora catalana Lliberata Ferrerons d'Olot, i també segons aquella fórmula preciosa que no ens cansarem mai de repetir i divulgar. "*Treballar com Déu mana*", jaculatoria freqüent i regla d'or per als treballadors amb consciència viva.

¿I ara, creieu, cristians, que Déu, pare de tots, pare dels pobres, deixarà sense feina i sense pa els treballadors, els seus fills que de cor li dediquin el treball, i treballant l'invoquin?

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Els mercats en diumenge

Un bon amic em demana cooperació en una qüestió greu que es comença de plantejar aquests dies. El restabliment de certs anomenats *mercats tradicionals* i consegüent abolicció del descans dominical en el comerç al detall en algunes poblacions de Catalunya. Jo no tinc manera d'intercalar aquesta campanya en les moltes que porto interrompudes ja i truncades moltes d'elles per manca total de temps i d'espai. No obstant, vull que consti la meua adhesió als defensors del descans dominical, i la meua condoluda, ja no sé si dir protesta perquè no es doni cap sentit personal, sinó lamentació envers els patrons catòlics que cooperin a la infracció del Diumenge. No hauria de fer més que repetir ço que vaig escriure fa tres anys quan en mala hora s'aboliren les festes intersetmanals a la indústria tèxtil en moltes zones fabrils de Catalunya. Cosa curiosa i eloqüent; en domini esquerrà es varen treure les festes tradicionals, i ara en condomini de les dretes es restableixen no *les festes tradicionals* sinó *els mercats tradicionals*, sense que ningú curi de restablir les festes que per l'hegemonia de l'esquerra foren suprimides.

Ja hi haurà qui curarà dels drets dels dependents, almenys dels dependents catòlics, als quals desitjo que Déu els doni l'energia serena necessària per a defensar *amb constància i en pau* els seus drets i els drets de Déu, i per a defensar al mateix temps l'interès superior dels patrons amb més clarividència que els patrons mateixos, perquè mai l'interès dels patrons catòlics no pot fonamentar-se en trepitjar el Decàleg i allunyar-se la benedicció divina.

Es podran invocar per a abolir el restablert descans dominical totes les raons de caràcter liberal que es vulguin. Jo no puc tocar aquesta qüestió que no em surti a punta de ploma la torrentada de raons de caràcter religiós que varen inspirar els meus vint articles del 1932 en defensa de les festes de precepte, però ara no tinc lleure ni espai per a repetir-les. Només voldria deixar assentat que el litigi no afecta solament a patrons i a obrers, que no afecta solament als ciutadans en general de cada població interessada, sinó que afecta especialment a l'Església i a Déu Nostre Senyor. No se m'escapa que els patrons catòlics cuitaran a proveir-se, si resolen obrir, dels permisos necessaris, però en consciència sabran que allò no basta, perquè l'Església no judica de les intencions, però Déu Nostre Senyor sí que les judica.

Jo parlo pels interessos més alts afectats en aquest conflicte, els interessos de Déu Nostre Senyor, que és l'Amo del Diumenge, i al qual es farà tort en el seu domini més personal i directe. Jo no parlo pels patrons laics, liberals, radicals, maçons, rotaris, esquerrans o jueus. (Ningú més interessat que els jueus que es van introduint ràpidament en el comerç de Catalunya, per abolir tan de pressa com puguin les festes i costums cristians.) Parlo ara pels patrons catòlics, tement, com en la qüestió de les festes intersetmanals, que es deixin portar allà on els vents es-

querrans els portin; vents d'esquerra revolucionària ahir, vents d'esquerra liberal avui. Ja sé que no poden demanar-se heroïsmes, i que els catòlics no tenen obligació estricta de ser heroïes, però sé que els grans problemes els han resolt catòlics que no han volgut precisament passar per *heroïes*, qualificació mundana, sinó que han demanat a Déu la gràcia d'ésser *màrtirs* o *sants*. Un patró simplement catòlic, i àdhuc catòlico-social, obrirà en diumenge, si així ho ordena el sindicat o el gremi. Un patró sant, no obrirà en diumenge, malgrat que s'exposi a la venjança o a la ruïna. Que s'exposi, dic, perquè Déu no permetrà que s'arruïni qui arrisqui la ruïna per amor d'Ell. És la lliçó de la fe activa en la Providència, de què parlàvem en l'anterior article. A molts convindria llegir la vida del Rector d'Ars, i meditar la manera com va restablir ell el descans dominical en els pagesos, fins a demostrar-los pràcticament que la Providència no negava la seva protecció als qui en ella confiaven, als qui a Déu Provident obeïen respectant els seus drets i el seu Dia Setè, abstenint-se de treballar els diumenges a les feines del camp, malgrat la urgència d'algunes d'aquestes feines.

Cap patró no pot sentir-se prou fort per a no haver de menester la protecció i la benedicció divina damunt de la seva casa. Així, doncs, considero que cap patró sincerament creient i temerós de Déu no pot desafiar la seva justícia prenent una decisió que significa la derrota del Terç Manament del Decàleg. Cal recordar que és més antic el Decàleg que les tradicions locals, algunes d'elles probablement contemporànies de l'escola liberal. Els esquerrans i els revolucionaris tenen també les seves tradicions, que no per ésser practicades per tres o quatre generacions vol dir que siguin justes i lloables.

Jo crec que els patrons catòlics del comerç del detall de les poblacions afectades, han d'ésser els primers interessats a mantenir *a tota costa* el respecte al diumenge, la tradició veritablement religiosa i cristiana del repòs i santificació dominical. El diumenge no és un dia lliure, és un dia sagrat. És el dia del *Dominus*, del Senyor de tota cosa.

Cal témer el Senyor del Diumenge. Ja prou derogacions els moderns serveis públics (aigua, electricitat, tramvies, trens i autos, etc.) porten a la que hauria d'ésser llei universal que tots els homes, tots fills del mateix pare, obligués i emparés. Doncs, que no en vinguin més d'aquestes derogacions, i que es respecti *a tota costa* el Diumenge com a regla, llei i norma superior, com a dia i dret del Senyor al qual tots, i els patrons tant com els altres, han d'anar de genolls a demanar misericòrdia i salut, benediccions, prosperitat i fortuna. ¿Com gosaran comparèixer a la seva presència per a implorar salut per a ells i els seus fills, els qui han gosat infringir obertament i escandalosament la llei i la voluntat d'Aquell qui promulgà el Decàleg, Aquell que a tots ens veu i que a tots ha de judicar-nos?

R. R.

La dignificació de la paraula

PER J. CIVERA I SORMANI

La blasfèmia està tan arrelada a la nostra terra que costarà molt d'extirpar. Aquest és, segurament, el defecte cabdal del nostre poble. Els catalans són la gent més mal parlada del món. Quan un home té l'habitud de blasfemar, és molt difícil que parli bé. El blasfem no solament es degrada blasfemant, sinó que envileix també els qui té al seu entorn. La blasfèmia és una malaltia hereditària. Si el pare blasfema dins de la llar, ja podeu assegurar que també blasfemaran els fills. És tan contagiosa la blasfèmia que si dins d'una fàbrica o d'un taller hi ha un blasfem, dintre de pocs temps blasfemaran la majoria dels companys de treball. Si els blasfems no blasfemessin inconscientment, haurien de témer que Déu fes caure damunt la terra el foc exterminador.

Fins ara no han tingut gaire eficàcia les campanyes realitzades contra la blasfèmia, perquè en compte d'extingir el foc sacríleg ens hem entretingut a esvair el fum. Aquest foc és la incultura i les males passions. Combatre la blasfèmia en nom de l'estètica i de la bellesa d'expressió és perdre el temps. Els qui blasfemen no s'interessen pels problemes estètics. La blasfèmia la combatrem fent estimar Déu. El blasfem deixarà de blasfemar quan s'adoni que és una criatura subordinada a l'autoritat de Déu. ¿Qui és capaç d'injuriar el seu Creador? ¿Trobareu a la terra un home prou vil capaç de llançar un grapat de llot damunt el rostre del seu pare? Creiem que no. Si l'home no és capaç d'injuriar el seu pare, ¿com és possible que s'atreveixi a injuriar Déu?

La blasfèmia revela una manca absoluta d'espiritualitat. Existeixen alguns pecats que, tot i essent execrables, no signifiquen la mort absoluta de l'esperit. Quan la blasfèmia crema els llavis del blasfem ja podeu assegurar que no porta dintre l'esperit ni un rajolí de llum. És un home que per la seva pròpia voluntat s'ha submergit dins les tenebres del pecat.

Als vicis que degraden l'home mai no s'hi arriba sobtadament. Quan veiem un home degradat no hem de creure que ha arribat d'una manera sobtada a les profunditats de la degradació. L'home es degrada lentament. De vegades una petita concessió a les passions que intenten endogalar el nostre esperit ens fa cometre, sense donar-nos-en compte, pecats més greus. Si veiem un home al cim d'una muntanya no creurem pas que s'hi ha traslladat ràpidament des del pla. Abans d'arribar al cim ha calgut que passés per diversos camins. El mateix passa amb la blasfèmia. Un home espiritual mai no blasfemarà de cop i volta. Si desgraciadament un dia arriba a blasfemar, caldrà abans que s'hagi degradat amb altres mancaments i pecats. Per això mai no hem cregut en l'eficàcia de les campanyes que s'han realitzat fins ara. Dir a un home, posem per cas, que colpeja un cavall que l'home és més digne quan s'expressa bellament, és perdre el temps. L'home que colpeja un cavall deixarà de blasfemar quan sàpiga que ell també és fill de Déu i que, per tant, té el deure d'estimar-lo i respectar-lo.

A la nostra terra no solament es blasfema, sinó

que també es parla grollerament. Veieu, aquest vici sí que podríem extirpar-lo si tots féssim un esforç per a parlar una mica millor. L'actitud dels catalans, especialment els cultes, desencerta. S'han fet campanyes per aconseguir el reconeixement de l'ús de la nostra llengua en tots els actes de la vida. Hem demanat que fos declarada cooficial i ens hem indignat cada vegada que algú ha tingut l'intent de menysprear-la. Si és cert que estimem la nostra llengua, que és l'instrument d'expressió del nostre poble, ¿com és possible que la parlem tan malament? ¿Creieu que estima les flors el qui en compte de delectar-se amb llur perfum les va esfullant lentament? ¿Podeu creure, doncs, que estima la seva llengua el qui en compte d'honorar-la, parlant-la bé, la converteix en un argot menyspreable?

És una vergonya que els qui haurien de respectar-la la parlin tan malament. Escolteu com la parlen certs escriptors i certs poetes. No podem comprendre que una persona ben educada empri per expressar-se mots grollers i vulgars. Ningú no pot negar que hi ha polítics, advocats i gent d'altres professions que no saben parlar si no reneguen o bé diuen paraules que mai no hauria de pronunciar una persona culta.

De vegades ens hem trobat davant d'alguna autoritat catalana que s'ha expressat tal com s'expressen els taginers. No s'han donat vergonya de dir davant els representants de la premsa les paraules més grolleres i vulgars. Hi ha gent que creu que no són prou homes si no diuen paraules gruixudes. Si els intellectuals parlen tan malament, ¿com voleu que parli bé el poble? ¿Quina necessitat existeix d'empobrir la llengua, introduint en el nostre lèxic paraules que mai no haurien d'ésser pronunciades? Si féssim una enquesta veuríem que a Catalunya existeix únicament un petit grup de catalans que, per expressar-se, mai no empen paraules grolleres.

De vegades s'han suscitat polèmiques apassionades per a trobar l'etimologia d'un mot o per esbrinar si una paraula havia o no d'escriure's amb hac, i en canvi no hem donat cap importància al llenguatge viu, que és el que parla el poble. Una llengua no en té prou d'ésser depurada literàriament, perquè el llenguatge literari és artíficiós. No hi ha cap poble que parli tal com escriuen els literats. A més a més de donar importància al llenguatge literari l'hem de donar-la al llenguatge parlat. A Catalunya, dissortadament, mai no ens hem preocupat de la llengua viva i palpitant que es troba en els llavis del poble. Hem cregut que amb unes quantes

Si la gent ens diu que la nostra llengua no és normes ortogràfiques podiem aconseguir la dignificació de la llengua. Certament que té importància la unificació de l'ortografia, però en té molta més la dignificació del llenguatge parlat.

Si la gent ens diu que la nostra llengua no és harmònica no els podem dir que té belles ressonàncies en els llavis dels poetes. Per extirpar la blasfèmia cal espiritualitzar el poble; i per a fer parlar bé la gent culta cal només una mica de patriotisme. Si estimeu aquest tresor espiritual que és la llengua, fareu un esforç per a parlar-la dignament.

L'esdevenidor dels estudiants d'avui

Hi ha una obsessió entre la gent rica i la gent pobra de voler que els seus fills estudiïn una carrera. Aquesta malura és tan encomanadissa que ha arribat fins a les classes més humils. És curiós el contrasentit dels nostres dies en què domina la psicotècnia i en què estudien els alumnes més ignorants i faltats de preparació.

Per altra banda, la multiplicació innecessària dels instituts de segona ensenyança ha vingut a augmentar el nombre de nois i, sobretot, noies grimpadores que corren pels centrets de segon ensenyament aprovant assignatures i assaltant la universitat. No reprovem l'estudi; calen les màximes facilitats per a formar-se una cultura, precisa, però, una gran austeritat en concedir la capacitat per a l'exercici d'una carrera. Caldria que la universitat obrís les portes a tots els assedegats de saber, seria, però, necessari que la concessió de l'exercici de qualsevol carrera fos acordada després d'un examen d'estat els jutges del qual fossin totalment independents del professorat i de l'organització universitària. Aquest procediment, molt fàcil d'introduir, contribuiria a solucionar el conflicte enorme que es presenta davant nostre de l'excés d'homes de carrera.

Quan l'exàmen de noies que d'ençà del famós bien- ni ha assaltat els instituts serà a la fi de la carrera, els homes acadèmics parats seran tan nombrosos que les senyoretes amb carrera seran bandejades de l'advocacia, de la medicina i dels laboratoris. Avui hi ha als Estats Units una vertadera caça organitzada contra la dona acadèmica i oficinista.

L'excés de producció comporta sempre l'embaratiment de la mercaedria. Les promocions excessivament nombroses de metges dels últims anys han provocat una crisi ruïnosa a la classe mèdica del nostre país. I aquesta crisi se sent arreu d'Europa, on la inflació d'una cultura aparent produeix veritaders estralls. Les revistes de Química alemanyes, ja de temps, aconsellen amb anuncis espec'als que els llorejats als "gimnasis" no estudiïn Química.

I la situació de les altres carreres no és pas més falaguera en aquell país. Els aspirants a la judicatura, després de fet l'examen d'estat, han de passar tres anys fent pràctiques, durant els quals no perceben cap honorari. El periòdic "Germania" dona compte d'una enquesta feta darrerament segons la qual de 500 aspirants a la judicatura preguntats, els pares del 56 per cent tenen uns ingressos inferiors a 300 marcs mensuals, i solament els pares d'un 31 per cent tenen uns ingressos que oscil·len entre 300 i 400 marcs cada mes. Quan el refrendari ha fet l'examen d'assessor ha d'esperar encara uns cinc anys per tenir una col·locació fixa. I dels que exerceixen lliurement la carrera d'advocat hi ha un 41 per cent que tenen unes entrades inferiors a 3.000 marcs anyals. I aquesta situació empitjorarà en els anys pròxims, tota vegada que els plets cada dia són més pocs. I en aquestes circumstàncies un advocat difícilment pot trobar col·locació, com asses-

sor en una empresa industrial. Fa poc, el gerent d'una indústria cercava un jurista com a síndic de l'empresa amb un sou mensual de 250 marcs. El tenir una carrera és un obstacle per a obtenir una col·locació. Fa poc que una empresa publicava un anunci en un gran diari demanant un individu per portar els llibres i la caixa amb la següent observació: "No es desitja un doctorat en dret o economia política."

Entre els metges, la situació no és pas més falaguera. Un metge assistent de clínica cobra uns 220 marcs mensuals. Els enginyers són pagats d'una manera miserable; moltes vegades cobren una mensualitat inferior a la d'un obrer manual. No fa gaire, un laboratori d'una universitat buscava un enginyer amb la retribució mensual ridícula de 95 marcs. L'aspirant, durant els quatre primers mesos, cobraria la meitat de la mensualitat.

Els professors auxiliars de "gimnasis" tenen un sou que oscil·la entre 100 i 150 marcs mensuals. Els professors particulars ofereixen els seus serveis i donen les lliçons, sigui de la matèria que sigui, a 0'50 pfènics per hora.

Aquest quadro tètric dels homes de carrera d'Alemanya és el que contemplarem el dia de demà en la nostra terra. Si per una banda patim una "empleuman'a" funesta que mata l'esperit d'iniciativa i de lluita del jovent, l'aspiració desordenada a tenir una carrera per entrar al servei del gran hospital de la vida pública és preparar-se la pròpia ruïna. I els pares que, per un afany desordenat, fan que els fills llurs tinguin una carrera, siguin capacitats o no ho siguin, els encaminen cap a una vida desgraciada.

Quina pena fa veure les tendres filles de la pagesia de la nostra terra córrer pels carrers de petites ciutats amb el sac de llibres (que les emmetziran) sota l'aixella, sense gràcia i sense distinció!

Els pares haurien de saber que si capitalitzaven el diner que gasten en matrícules, llibres i drets d'examen de batxillerat, viatges i despesa durant la carrera, crearien un dot respectable per maridar feliçment les llurs filles el dia de demà. És una crueltat martiritzar amb l'estudi de llibres de text incoherents i amb exàmens terrorífics unes nenes rialleres i candoroses que salten, brinquen i juguen i que, darrera de batxillerats, perden l'encant, la gràcia i la feminitat.

I confiem també que els pensionats de religioses, tan distingits i ben orientats, s'espolsaran del damunt la febre de les carreres per retornar a l'educació tradicional de les senyoretes, donant singular preferència a l'educació per l'art de governar la casa, per les broderies exquisides, per la coneixença de la Història de l'Art, per a conèixer les vides dels sants i els evangelis de les dominiques de l'any, per a donar a les noies una pietat profunda i una educació exquisida.

La renovació dels Jurats Mixtos

PER JOSEP M. GICH

Ha començat la tasca de renovació de la institució dels Jurats Mixtos en ordre a la seva major amplitud d'atribucions i més gran delicadesa d'aquestes. S'ha ordenat ja que els Jurats es reuneixin per decidir, per unanimitat, en tot cas, si els actuals Vicepresidents han de seguir en el seu lloc. I s'anuncia per al setembre vinent el canvi de Vocals representatius, obrers i patronals, i es convocaran les eleccions corresponents un cop refet el Cens electoral social que aquests dies també es porta a cap. Mentrestant, el Ministeri anirà fent, segons sembla, el nomenament de Presidents amb les persones adients de la judicatura, en general; i perquè no manqui cap detall a la renovació de cara a les noves actuacions, a Catalunya s'està procedint — en concurs excessivament ample, cal dir-ho — al nomenament de Secretaris de tots aquells Jurats que no el tenien efectiu, i són quinze solament a la ciutat de Barcelona els que es troben en aquesta situació.

Cal, però, recordar a tots els qui ara han d'entrar a constituir els nous Jurats, tant en llocs permanents com representatius i temporals, que s'han de fer càrrec que la nova situació no els ha de permetre prendre la seva funció com quelcom accidental i complementari a les seves ocupacions habituals, com s'ha fet fins ara, ja que la feina que els espera ha d'ésser molt ampla i prou delicada perquè en facin ocupació principal de la seva professió.

Primerament, es prohibeix simultanejar el càrrec de Secretari amb l'exercici de l'advocacia, precepte molt encertat si es té en compte que els Jurats esdevindran ara veritables tribunals en qüestions de treball, i que als seus judicis podran acudir advocats per a la defensa del dret de cada litigant; i no hauria d'ésser gens elegant que els qui formen part dels dits Tribunals, almenys d'una manera permanent, poguessin dedicar-se a entendre en afers que un o altre dia poden fer cap a resolució del propi Jurat. Serà impossible, doncs, la simultaneïtat entre l'advocacia i la Secretaria del Jurat, apart que la major feina d'aquest organisme faria així mateix impossible simultanejar una amb altra ocupació.

En segon lloc, els vocals patrons i obrers que siguin elegits per a formar part dels Jurats, cal que sentin una vocació per aquestes qüestions, ja que els qui formin part del Tribunal del Jurat hauran d'intervenir i de resoldre afers delicadíssims, com ho són els d'accidents del treball, en els quals els conceptes d'imprudència professional i no professional, per exemple, hauran de jugar un paper molt important, entre altres. No serà, doncs, massa senzill trobar patrons que acceptin l'encàrrec de constituir-se en Vo-

cals del Jurat per a convertir-se en jutges veritables i amb una constància com la que exigirà l'ampliació d'atribucions de la institució.

Els presidents, a més, donaran una major importància que fins ara als problemes de tramitació ben feta, d'aplicació dels principis bàsics en matèria de prova, d'instrucció d'expedients en els quals els drets de tots es facin efectius, ja que, en definitiva, seran presidents pertanyents a la carrera judicial, acostumats a aquests afers, i amb un conjunt de qüestions de treball entre les mans que els obligaran a una actuació seriosa i permanent. En un mot, els càrrecs dels Jurats hauran deixat de constituir, com fins ara, un complement de sou i de feina dels que entraven en ells, per arribar a constituir l'obligació professional bàsica de la seva vida. I tot el que no sigui això, no obehirà al pensament rector de la reforma transcendental portada a cap per l'actual Ministre de Treball en tan important matèria.

Anem pel camí de constituir la "Magistratura social", com a Itàlia; i en aquest sentit tot el que sigui tecnificar la funció, fer-la permanent i digna ha de contribuir a acostar-nos a l'ideal acaronat.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots A-Azoïcs. Acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda al preu de 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social
Pi, 12 - BARCELONA

Els cursos de vacances de Ripoll

Dels dies 11 al 31 d'agost es donen a Ripoll uns "Cursos de Vacances" el programa dels quals ha estat publicat en aquesta revista. Així com la cultura castellana té uns "Cursos de Verano" a Santander, els quals han devingut una vertadera universitat d'estiu que està installada en el magnífic "Colegio Cántabro", la cultura catòlica catalana té uns "Cursos de Vacances" de Ripoll que, per les disciplines que s'hi expliquen i per l'ambient que els rodeja, haurien d'ésser seguits amb el més viu interès de part de tots els que s'interessen per la cultura catalana que és dir "cultura cristiana".

La vila comtal de Ripoll el dia 11 d'aquest mes commemorava el centenari de la desaparició del gran cenobi i del ric arxiu que contenia la documentació més interessant per escriure la història de la nostra terra. Un solemne pontifical celebrat per l'abat de Cuixà, l'abadia germana de Ripoll, assistit de tres capitulars de Vic, de la clerecia de Ripoll, presidint el doctor Jaume Serra, degà de Vic i representant del senyor Bisbe i l'Ajuntament de Ripoll, fou l'acte més important de la commemoració. El Pare Anselm Albareda, benedictí de Montserrat, féu l'elogi de l'abadia de Ripoll i assenyala la seva posició en el món de la cultura catalana. Una absolta en sufragi dels comtes-reis les cendres d'alguns dels quals foren escampades, ara fa un segle, i dels benedictins sacrificats, cloïa la cerimònia religiosa.

A les dotze, en el saló d'actes del Ajuntament de Ripoll, tenia lloc un acte d'importància singular: la inauguració dels "Cursos de Vacances". Ple el saló de gom a gom, amb assistència de les millors famílies ripolleses, s'inauguraren els cursos amb tota solemnitat. Presidiren l'acte l'excel·lentíssim Conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Lluís Duran i Ventosa, l'abat de Cuixà, el degà de Vic i totes les autoritats locals.

El doctor Grierà, director dels Cursos de Vacances, explicà les raons que condicionaren la creació d'aquests cursos, que no és altra que l'estudiar la cultura d'una i altra vessant dels Pirineus, creada per les abadies benedictines, i profundament cristiana, les manifestacions més típiques de la qual són les llengües parlades en una i altra vessant, l'art, especialment l'arquitectura i la pintura romàniques, la literatura nascuda als hostals de la via compostelana, les tradicions de la regió pirinenca, tan típiques i interessants; la toponímia, que és el document més interessant que ens parla de les diferents cultures pirinenques, i també la història de les cases comtals de Tolosa, Cerdanya, Rosselló, Urgell i Barcelona.

El regidor de Ripoll senyor Gayolà insistí sobre l'aspecte cultural i patriòtic dels Cursos i manifestà que l'Ajuntament de Ripoll es feia un deure de continuar l'antiga tradició de l'abadia benedictina que ha fet immortal la vila de Ripoll.

El doctor Serra Jordi, degà de la Seu de Vic i representant del senyor Bisbe de la diòcesi, féu un sentit elogi del restaurador de Ripoll, l'excel·lentís-

sim doctor Morgades, i, a la vegada, féu una fina glossa del mot "Pàtria", que els vells que no tenen casa ni família la retroben en el temple parroquial davant les imatges que veneraren des de la infantesa, sota les parets centenàries que han escoltat les nostres oracions d'infants.

El Conseller de Cultura de la Generalitat, l'excel·lentíssim senyor Lluís Duran i Ventosa, manifestà el goig que sentia de trobar-se en la inauguració d'uns cursos tan interessants; digué que la Generalitat sentia un viu interès per les manifestacions de la cultura de totes les terres catalanes, tant si són de caràcter oficial com no, prometé el concurs del Govern de Catalunya i donà per oberts els "Cursos de Vacances" del 1935.

Les lliçons de la primera setmana s'han donat amb una regularitat i puntualitat exemplars. El doctor R. Roquer ha explicat el curs "Filosofia de la Societat", amb gran èxit. Ha parlat del concepte de la Societat segons Plató, comentant la crítica que fa de la Democràcia, segons Aristòtil i segons els escolàstics.

El doctor Grierà ha donat unes interessants conferències sobre "cultura material i espiritual estudiada per mitjà de la llengua i tradicions populars"; ha estudiat la casa, la família, les esposalles i els cicles l'túrgico-populars de Nadal, Quaresma i Setmana Santa.

El doctor Joan Gaya ha donat unes admirables lliçons d'economia política i ha exposat amb una gran claretat quin era el concepte de l'economia segons les concepcions liberal, socialista i cristiana; les teories del valor, de la moneda, etc.

El senyor Joan Blanch ha exposat davant d'un auditori nombrosíssim de joves, ripollesos en la seva majoria, les doctrines socials de l'Església amb una gran claretat.

Les lliçons de la primera setmana dels "Cursos de Vacances" són un gran èxit.

Davant de la transcendència del "Cursos de Verano" de Santander i Sant Sebastià, ens demanàvem sovint: ¿I els catòlics catalans, no podem tenir uns cursos semblants? Gràcies a les activitats dels dirigents d'Acció Social Popular, els catòlics catalans tenim uns "Cursos de Vacances" selectes on, sense soroll i amb l'eficàcia màxima, s'estudien les disciplines que contribueixen a la formació de l'esperit. Esperem que tothom es farà càrrec de la transcendència d'aquests cursos que són l'obra millor per a contrarestar el laïcisme que encara cueja, sobretot en un dels estaments més rastres i ignorants.

El dia de la Mare de Déu d'agost uns 30 alumnes dels cursets, dirigits pels professors, han visitat el monestir de Sant Joan de les Abadesses, on l'arxiver i historiador Mossèn Joan Masdeu ha explicat la significació de l'església de Sant Joan i els ha fet veure el gran tresor del Santíssim Misteri.

El dècim aniversari de la J. O. C. belga

PER GASTON GERARD

Una visita a l'Exposició Universal i Internacional de Brusselles constitueix ara el tomb que molts ciutadans del nostre país fan cada any a l'estranger.

L'exhibició del poble belga, qualificada de *manifestació de l'Energia belga*, bé val una visita detinguda, ja que les seves instal·lacions, la seva grandiositat, la potència que revela i el seu contingut en moltes activitats concretes no deixen res a desitjar. Es tracta d'un grandiosos esforç portat a cap per aquell gran poble, que vol superar la crisi gravíssima que pateix i que es constitueix en lliçó d'energia i de pau per als altres pobles de la terra. Cal correspondre-hi, doncs, i aprofitar-ne la lliçó.

* * *

Entreu a l'Exposició, situada en aquell Parc Forestier de 75 hectàrees, que ha d'esdevenir una ampliació magnífica de la gran ciutat belga, i us sorprenen de seguida la grandiositat dels edificis, la seva riquesa, el seu art assimilat del cubisme — que com element decoratiu i d'efecte grandiosos no té preu — i l'exquisidesa de moltes instal·lacions. Si us gireu a la dreta, entrant, topeu amb el pavelló italià, de grans masses simbolitzant l'emblema romano-feixístic; si aneu un xic més amunt, les grans manifestacions franceses, amb el doble Pavelló general de França i el de la Casa de la Vila de París, us sorprenen igualment, especialment pel refinament i la quantitat dels selectes productes continguts; si dirigiu l'esguard a l'esquerra, veieu de seguida els grans pavellons del Congo belga, meravellosos per molts conceptes, i els de grans indústries del país, on no sabeu si admirar més el seu contingut o la forma especial de la seva presentació; i si esgaugeu al fons, els Grans Palaus, tres Grans Palaus, que han de restar com element permanent de les noves edificacions urbanes, acaben de completar la visió grandiosa del conjunt, veritablement encisador. I no parlem del poble flamenc de la "Vella Brusselles", mena de Poble espanyol, però amb unitat de construcció i d'urbanització.

* * *

Al costat mateix del Pavelló de França, destaca el *Palau de la Vida Catòlica* de Bèlgica. N'hem parlat un altre cop en aquestes pàgines. I constitueix un encant per a l'esperit i una satisfacció enorme contemplar l'esforç gegantí realitzat en ell per a presentar el conjunt de les obres catòliques de tota mena existents en territori francès i flamenc del vell país belga. Premsa, missions, catequesis, obres de cooperació i mutualitat, edicions magnífiques, ordes religiosos, grans organitzacions obreres del camp i de la ciutat, etc. I tot acompanyat d'un conjunt de relleus, gràfics, estadístiques, etc., que us mostren plenament les obres distintes i us deixen estudiar la que preferiu entre les innombrables de tota mena que allí s'exposen a la contemplació del visitant.

Davant per davant, però, de la mateixa entrada al Pavelló (grandiosos i original, potser un xic massa i

tot) trobeu una obra plena d'esperança i ben afeïmada en la realitat, que us enterneix i us deixa entreveure dies de grandiositat per a Bèlgica i per a tot el món: l'obra de la Joventut Obrera Catòlica (la famosa J. O. C.).

Aquesta obra agrupa avui 80.000 socis actius, és a dir, una part immensa de la joventut obrera belga; i en deu anys que porta de vida, ha vist desfilar pels seus rengles més de 300.000 adherents, que avui han passat, per raó de l'edat, a altres obres catòliques i socials. Publica 22 diaris, setmanaris i portantveus, que arriben a 500.000 llars obreres belgues. I conté organitzats, serveis per a remeiar l'atur obrer, oficines de col·locacions, obres de protecció als seus associats dins l'exèrcit, obres de pietat, de mutualisme, resum de campanyes i resultats obtinguts en matèria de seguretat en el treball, de justícia social en les relacions patronal-obreres, de protecció als aprenents, etc., que us deixen perplex per la seva densitat. I tot això sense vagues ni moviments estridents de cap mena. Ni un sol any ha reulat en la seva tasca d'aplegar socis aquesta formidable organització.

Aquest any, el dia 25 d'agost, arriba als deu de la seva existència. I hom es demana, embadalit, com en deu anys s'ha pogut portar a cap el miracle.

Ara es prepara, doncs, a solemnitzar com cal l'esdeveniment de la seva naixença, i ho farà portant a Bèlgica centenars i milers de joves de França, del Canadà, d'Holanda, d'Espanya, de Suïssa, etc., per tal que la tasca dels simpàtics belgues els serveixi d'exemple i d'esperó. Ja compta, pel decennari, amb una benedicció especial del Sant Pare i es prepara a la celebració de grans solemnitats quietes, serenes, sense grans apoteosis, ja que l'obra mateixa és prou apoteòsica.

* * *

La nostra joventut espanyola també hi serà el 25 d'agost, a Brusselles, cridada pels amics de la J. O. C. belga, que ací tenen tan fermes imitadors en les organitzacions de la *Federació de Joves Cristians de Catalunya*. Tenim entès que aquests hi aniran en tren especial, i que s'hi aplegaran en gran nombre per a aprofitar la lliçó d'energia dels seus companys belgues, que ni han tingut menys obstacles que ells, ni han passat per menys contrarietats que ells en la seva tasca extraordinària.

Que la lliçó de sàvia energia espiritual serveixi als nostres per enfortir el seu esperit i la seva tasca és el que desitgem de tot cor.

Els defectes que pugui tenir la premsa catòlica obeeixen, més que a cap altra causa, a la manca de mitjans econòmics. I no retraguem els defectes de la nostra premsa mentre no ens afanyem a cercar-li l'ajut econòmic que necessita.

Aspectes

Vénen eleccions socials

Fa pocs dies que ha estat totalment renovada la llei de Jurats Mixtos. Aquests organismes, en el successiu, encara tindran més importància que la que han tingut fins ara, puix que les seves atribucions han estat bon xic eixamplades amb les que fins al present havien estat pròpies dels Tribunals Industrials que, per la mateixa llei, quedaran suprimits. I així, tot el referent a accidents del treball, avui de tanta importància, passa als Jurats.

I el Ministre ha dit que aviat es procedirà a la renovació dels vocals de representació patronal i de representació obrera en aquests organismes de l'Administració Pública. Es diu també que les eleccions tindran lloc el mes de setembre, i és urgent, per tant, que les nostres entitats obreres es preparin a prendre-hi part a fi d'obtenir la representació que els correspon.

Ja sabem que fins ara aquests Jurats havien estat monopolitzats pels socialistes, ja que a Catalunya els elements de la C. N. T. no havien mai volgut formar-ne part — oficialment s'entén, ja que particularment hi entraven de bona gana. ¿I qui són i què representen els socialistes de la U. G. T. i els altres, a la nostra terra, on mai no han tingut altre arrelament que aquell que els ha pogut donar un moment polític favorable? Cal, doncs, que aquesta gent sigui desplaçada d'aquests organismes, cosa que no ha d'ésser difícil d'obtenir, ja que ara es farà justícia

i la representació es procurarà que sigui veritable i autèntica com a resultat de les eleccions.

Les nostres organitzacions professionals són petites, és cert. Però podem afirmar rodonament que són superiors en nombre i en esperit a les organitzacions socialistes i, per tant, poden prendre part en aquelles eleccions amb totes les garanties d'èxit.

A més, per precepte de la mateixa llei reformada, en les representacions patronals i obreres tindran lloc les minories, ço que vol dir que, per majoria o per minoria, les nostres organitzacions professionals hi seran representades si totes les nostres entitats del mateix caràcter professional (que són algunes de vegades en el mateix ram) es posen d'acord i arriben a la conjunció que cal per a formar candidatures úniques.

No ens escau anar pel món dividits; i cal deixar de banda personalismes i qüestions prèvies per arribar a constituir blocs electorals que formin candidatures úniques entre totes les entitats d'un mateix caràcter, encara que es trobin dividides per altres raons.

¿Hauran ja començat a hores d'ara els treballs en aquest sentit? Esperem que així sigui, puix que, encara que no ens porta cap afany de monopolitzar organismes de l'Estat en el món del treball, consideri cada u la importància que hi té la representació oficial, tant per fer justícia com per allunyar dels Jurats la gent revolucionària que no cerca la justícia ni té altre objectiu que la seva pròpia conveniència. Prou dolorosa experiència en tenim, a Catalunya, i a Barcelona especialment, d'aquell predomini vermell perquè hàgim de deixar el camí lliure a la seva repetició!

La fi del socialisme

L'estat actual del socialisme al món és de manifesta decadència

El socialisme tingué moments molt forts de pujança; els moments de l'oposició. Com totes les heretgies socials, especialment aquelles que van contra la naturalesa de l'home, el socialisme es va aguantar ferm mentre vivia en el camp de la utopia i mantenia viu l'esperit de la protesta contra les injustícies socials; però li arribà l'hora de governar, i va començar a neutralitzar-se, primer, i a caure, després.

Tingué encara la sort de governar durant la guerra europea; i sostingut en els llocs de govern per un lligam patriòtic, pogué deixar de banda els seus principis i mostrar al poble que el seguia com li era indispensable contemporitzar degut a les circumstàncies per les quals el món passava.

Però això finí; i llavors el socialisme arribà als Governos amb força pròpia o amb col·laboració normal, i hagué de desenvolupar els seus principis i posar en marxa la seva doctrina. I encara que no féu sinó totjust encetar les seves orientacions, ben aviat es va veure la dissort que significava el seu govern per a tots els pobles. I així veiem: Austràlia, amb les finances desfetes i la riquesa compromesa; Anglaterra, amb el desastre econòmic més greu que mai

s'hagi vist en el gran Imperi; Itàlia, amb les fàbriques de la Lombardia envaïdes per la multitud indocumentada; Alemanya, seriosament compromesa pel comunisme desfet i desarticulat; etc.

Això portà la reacció corresponent, i els pobles es salvaren o bé acceptant els principis tradicionals, com Anglaterra, i aplicant-los fins d'acord amb els socialistes més conscients (cas Mac Donald), o bé reaccionant amb una dictadura, com Itàlia o Alemanya.

La primera prova era feble, però ja decisiva. El socialisme apareixia incapacitat per regir el món i havia de confiar els seus èxits, en tot cas, al camp de la revolució i a l'actuació demagògica, que mai no han construït res ni han salvat cap poble.

¿On resten avui els grans partits socialistes d'altre temps, només que recordant els de l'avant-guerra?

La crisi del socialisme obeeix a la seva negació psicològica dels grans principis humans

En efecte: del socialisme se n'examinaren els principis doctrinals en el que es refereix a la vida exterior, d'organització, dels pobles i dels Estats; però es deixaren intactes les seves heretgies pel que

es refereix a la seva negació dels grans principis psicològics de l'home. L'afany per a desenvolupar la personalitat pròpia que cadascú porta a dins; l'afany per la conquesta dels béns exteriors en nom de l'instint de conservació i de les necessitats del viure; l'estímul que suposa per a tot això la continuació de la pròpia personalitat a través dels fills; etcètera; tot això fou deixat de banda pel socialisme i fins i tot pels crítics del socialisme. I al cap de poc temps tot aquest conjunt de doctrina es rebellava i tirava per terra (més ràpidament del que hom podia creure ni esperar) tot l'edifici doctrinal del marxisme. Foren molts els que no havien vist clara aquesta veritat. I ara resulta que aquest argument és l'argument definitiu contra tota doctrina excessivament igualitària i anivelladora, ja que la personalitat de l'home es pot sotmetre a retallaments i rebaixes en nom de la justícia distributiva; però no es sotmetrà mai a l'extirpació de la psicologia humana d'una manera total, com el socialisme ha pretès.

Henri de Man, el gran debellador del socialisme en nom de la psicologia

Un sociòleg belga, moderníssim, ha acumulat contra el socialisme, tot i les simpaties que li inspira, els arguments decisius de caràcter psicològic, que són els fonamentals. Henri de Man, dels nostres dies.

Aquest home ha publicat un bell llibre anomenat *Au delà du marxisme*. I d'aquest llibre en copiem paràgrafs com aquest: «L'home, diu, porta en si un sentiment de possessió sobre els objectes dels quals se serveix per al plaer o per al treball, o sobre aquells que ha creat ell mateix. Aquest sentiment de possessió i la reivindicació de propietat que en deriva, lluny d'ésser el producte maliciós d'un ordre social immoral, constitueix la condició essencial de tota moralitat social. La reivindicació de socialització dels mitjans de producció no seria altra cosa que una construcció intel·lectual, incapaç de provocar l'entusiasme de les masses, si no agafés les seves forces del desig apassionat del treballador de poder considerar com a seus, d'una manera o altra, els mitjans de producció dels quals es serveix. En el fons, allò que tothom vol, no és suprimir la propietat, sinó posseir més propietat, almenys en un sentit del dret de disposició més extens.» I afegeix: «Serà suficient que l'endemà de la revolució la fàbrica sigui propietat de l'Estat i que uns altres directors s'hagin instal·lat als despatxos perquè els homes que passaran l'entrada decorada amb una nova inscripció hagin adquirit una ànima nova?»

Més avall, encara: «El sentiment d'igualtat sempre ha aparegut com el mòbil més essencial dels moviments de masses de caràcter socialista. El socialisme com a organització ideal racional de la societat, com a realització de l'amor al pròxim o com a ga-

rantia de la llibertat, són somnis d'esdevenidor concebuts per una minoria d'entusiastes. Però així que es tracta de masses, el mòbil que les empeny amb més força cap al socialisme, més que llur desig d'un ordre jurídic ideal, és la necessitat instintiva i immediata de les classes inferiors de disminuir la desigualtat social. Aquest sentiment és anterior a tota organització de classe i a tot coneixement d'interessos. La inseguretat de l'existència, la impotència d'assegurar-se treball, totes les conseqüències psicològiques de l'angoixa crònica que en resulten, aquestes són les marques essencials de l'inferioritat del treballador. Res no hi seria canviat encara que els beneficis patronals fossin reduïts a la importància d'un salari de direcció o bé encara que les fàbriques esdevinguessin cooperatives, que no treballessin per benefici. En darrer terme, la inferioritat social de les classes treballadores no reposa ni sobre una injustícia política, ni sobre una prejudici econòmic, sinó sobre un estat psicològic.»

«La raó per la qual el marxisme només dona una caricatura de la mentalitat obrera real prové d'això: que desconeix el fet psicològic fonamental que explica tota la resta, és a dir, que l'obrer mitjà considera les classes posseïdores com exemples d'un gènere de vida superior. Lluita contra elles per obtenir millors salaris o també per conquerir drets polítics, però sols amb la finalitat d'aproximar-se a la seva situació... A fi de comptes, la raó per la qual la burgesia és avui la classe superior és que tots voldrien ésser burgesos.»

I així podríem acotar i copiar molts altres paràgrafs amples i profunds de l'obra d'Henri de Man, per la qual arribaríem a la conclusió, com arriba el professor belga, que el socialisme és una doctrina absolutament contrària a la psicologia de l'home i que essent, per tant, antinatural, no pot prosperar.

¿Vol dir això que ha de desaparèixer? Vol dir solament que mitjançant un moviment d'opinió, de formació recta de la consciència social, de lleis i disposicions del poder, les classes socials poden ésser acostades i pot ésser disminuïda la distància entre aquesta classe burgesa i les classes treballadores. Si tot això es produeix (i no es pot negar que s'ha produït bastant de la gran guerra ençà) l'acostament es produirà cada dia més i les diferències podran ésser bastant superades.

La derrota definitiva del socialisme rau, doncs, en això: que el seu ideal d'organització igualitària no es produirà mai, i restarà només com un moviment reivindicador de justícia i major benestar, les conseqüències del qual podem compartir en moltes institucions concretes els catòlics socials.

JA SOU SUBSCRIPTORS DE
CATALUNYA SOCIAL?

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

Moviment Social

El president de la comissió de mandats de la Societat de les Nacions ha rebut una Memòria signada pels representants de vuit associacions internacionals femenines, en la qual es reclama la immediata supressió del comerç d'esclaus i, especialment, del comerç de venda de dones en els països posats sota el mandat de la Societat de les Nacions. La Memòria insisteix sobre el mal costum de molts d'aquests països de vendre els pares les llurs filles als pretendents.

—El senador nord-americà Long, en un discurs pronunciat per ràdio, reclamava la confiscació de la part de les fortunes individuals que ultrapassen els quatre milions. D'aquestes fortunes confiscades es formaria un fons amb el qual s'asseguraria a cada família americana una entrada mínima anyal de 2.000 dòlars. I encara n'hi hauria per donar-los una casa de 5.000 dòlars, un auto i un aparell de ràdio.

—La Xina és el país on més ha dominat el vici de fumar opi. A la província de Kiangsu hi ha 176.512 persones que tenen un permís de les autoritats per fumar opi. El nombre dels fumadors clandestins és molt superior i els fumadors són vells en gran majoria. Els fumadors que no tenen 30 anys han d'abandonar el vici d'ací a un any, els que no han arribat als 40 l'han de deixar d'ací a dos anys, els que no en tenen 50, d'ací a tres anys, i els que passen dels 50 tenen temps d'abandonar-lo d'ací a quatre anys. Els fumadors clandestins han d'acabar amb el fumar dintre de l'any.

—*L'escurçament d'hores de treball i la seva eficàcia en els diferents estats.*—La Conferència Internacional del Treball de Ginebra ha acordat per majoria de vots la introducció de la setmana de 40 hores. El representant d'Espanya va votar a favor. El director de l'oficina internacional del treball, en una Memòria, va exposar els resultats obtinguts en els diferents estats amb les temptatives d'escurçament d'hores de treball, els quals són falaguers en la seva majoria.

Als Estats Units hi havia al començament del 1935 un 85 per cent de les indústries que optaven per la setmana de 40 hores. Entre juny del 1933 i juny del 1934 s'obtenia una disminució d'obers parats de 2.320.000, la qual, segons Roosevelt, era un resultat falaguer de la setmana de 40 hores.

Per la tardor del 1934 s'arribava a Itàlia a un acord entre la Cambra de la Indústria nacional feixista i la Cambra del Treball, també feixista, per tal de distribuir el treball entre el màxim nombre d'obers.

Per via de 50 acords de les diferents indústries nacionals, al cap de poques setmanes es dugué a la realització aquest acord i, en un trimestre, la xifra d'obers parats va baixar de 200.000.

El gran consell feixista decidí, en conseqüència, de mantenir d'una manera permanent la setmana de 40 hores.

A Alemanya diferents indústries han escurçat les hores del treball: en algunes, com la indústria tèxtil, per un decret llei de juliol del 1934, les hores setmanals de treball s'han reduït a 30.

Per l'octubre del 1934 hi havia a Txecoslovàquia més de 750 fàbriques amb més de 70.000 treballadors que feien la setmana de 40 hores i unes 150 fàbriques amb més de 150.000 obrers les hores setmanals de treball dels quals eren menys de 40.

Aquestes mesures foren preses per a ocupar uns 60.000 obrers parats, o sigui, un 10 per cent de la població obrera txeca.

Luxemburg ha establert pels treballs que s'emprenen per socórrer els parats un màxim de 40 hores setmanals.

A Anglaterra s'ha fet un assaig per arribar a la setmana de 40 hores en la "Boots Pure Drug Company". Es començà a introduir la setmana de 5 dies amb 42 ½ hores de treball. El resultat, contra totes les esperances contràries, fou favorable. Un expert podia establir la constatació que les despeses de la producció no havien augmentat i que el setmanal havia pogut fins ara mantenir-se igual. Sense l'escurçament de les hores de treball tota la indústria més amunt citada hauria hagut de reorganitzar-se.

És cert que al Japó les obreres i els obrers treballen onze, dotze i fins tretze hores i que, per altra banda, cobren una setmanada o jornal miserables, i és cert també que les indústries de teixits, bicicletes, del Japó, per no citar-ne d'altres, fan la competència a tot el món. Baldament industrials catalans no puguin enviar-hi agitadors socialistes o anarquistes que hi pertorbin la producció, l'esclavatge de l'obrer japonès acabarà; no és possible, ni és humà, ni social, que un estat ultranacionalista exploti miserablement els seus obrers. Tard o d'hora vindrà el càstig.

No hi ha cap dubte que si en l'art de construcció i en la indústria tèxtil s'introduís al nostre país la setmana de 40 hores, la crisi de treball minvaria molt. Són necessàries, però, algunes rectificacions. Primer: que els patrons renunciïn a l'egoisme de beneficis il·limitats. Segon: que els obrers treballin totes les hores que han de treballar. Fa vergonya veure paletes i obrers de tota mena que, durant les hores de treball, rendeixen el mínim que poden i que defrauden els amos i empresaris fent-ho tot menys treballar. Tercer: hi ha un sens fi de parats per raó d'ésser mals treballadors. Aquests haurien d'ésser incorporats a obres públiques amb treball a preu fet per tal que cobressin el jornal o setmanada segons la feina feta. Aquests individus, que generalment són els agitadors i provocadors de conflictes, estarien allunyats dels que són els vertaders obrers.

BIOSER FORTIFICA

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

Camí d'Apòstol

Explicacions i anècdotes sobre la vocació sacerdotal, escrites per J. Millot, Prev., Vicari General de Versalles. Traducció de J. Gros, Prev. Il·lustracions d'En Prat Ubach.

Propi per a fer-ne present als nois dels Catecismes, Patronats, Escoles i petits seminaristes i lectura agradosa per a tots aquells que sentin estimació o atracció per la carrera sacerdotal.

En rústega: 1 pesseta

Enquadernat: 2 pessetes

L'Oració

per Sant Alfons Maria de Liguori,
Bisbe i Doctor de la Iglésia

Breu tractat sobre la necessitat de l'oració, sobre la seva eficàcia i sobre les condicions amb les quals s'ha de fer.

Traducció de l'italià pel
Dr. Cebrià Montserrat, Prev.

Catedràtic del Seminari de Barcelona

Aquest tema és el que amb preferència ha tractat el Sant Doctor i per això, insistint en aquesta matèria, publicà aquest llibret que és un substanciós compendi d'un altre més extens TRACTAT DE L'ORACIÓ que també s'està editant pel mateix «Foment de Pietat Catalana». El subtítol del llibre diu prou les matèries que s'hi tracten, i essent tractades amb tan gran brevetat, li donen doble relleu i suggestió. És un llibre que convé escampar en gran per l'abundósíssim bé que ha de fer.

Un llibret de 32 planes amb coberta, 20 cts.

JA HA SORTIT LA INTRODUCCIÓ A LA VIDA DEVOTA PER A LA JOVENTUT

LA MEMORABLE OBRA DE
SANT FRANCESC DE SALES

Traduïda al català per
Mn. ANTONI FERRER, Prev.

Cap persona que tingui desig veritable de ser piadosa i devota no pot desconèixer aquesta meravella d'orientadora doctrina i de caritativa tendresa. Aquesta edició és especialment indicada per a la joventut.

Un elegant volum de més de 400 pàgines.

En rústega, 3 ptes.

Enquadernat en tela, 4'50 ptes.

ACABA DE SORTIR

el volum IX de la
Biblioteca d'Exercicis:

**Explicació dels Exercicis Espirituals de
Sant Ignasi de Loyola. Quarta setmana**
pel **P. Ignasi Casanovas, S. J.**

Un volum de 372 pàgines

PREU: En rústega, 3 ptes.; enquadernat en tela i planxa daurada, 4'50 ptes.; enquadernat en pegamoid, planxa daurada i cantells vermells, 5 ptes.

NOVETAT

**LA MISSA EXPLICADA
AL POBLE FIDEL**

PER

Dr. Pius Parsch

Canonge agustinià de Klosterneuburg
Llibret de 96 pàgines, 75 cèntims

La millor explicació de la missa que s'ha escrit per al poble. Completament indispensable de tot missal o eucologi.

Agència Andrés**Transports de Barcelona
a València i viceversa**

Servei ràpid i diari a domicili

DOMICILIS:

Garantia en les comandes

BARCELONA: Carrer Ample, 24. Tel. 21505

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10. Tel. 12866

JA SOU SUBSCRIPTORS**DE****CATALUNYA SOCIAL?**

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

**FRANQUEO
CONCERTADO****CATALUNYA SOCIAL**
Carrer del Pi, 12, 1.ª
BARCELONA